

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

17 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpatul Ciocîrlan Alexandru, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 ianuarie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Ciocîrlan Alexandru xxxxx, *născut la xxxx, originar și domiciliat în xxxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 06.01.2015 – 15.06.2016;

Instanța de apel: 18.07.2016. – 18.01.2017;

Instanța de recurs: 16.03.2017 – 17.05.2017.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Florești din 15 iunie 2016, Ciocîrlan A., a fost achitat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 213 lit. b) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Ciocîrlan A. a fost învinuit, precum că acesta activând conform ordinului nr. 9 din 01 aprilie 2010 în calitate de medic pediatru în secția pediatrie a Spitalului raional Florești, având conform fișei de post obligațiuni pentru acordarea asistenței medicale calificate, avându-l în calitate de pacient pe copilul Badarev I., a.n. 02.08.2013, care împreună cu mama sa, Badarev A. au fost internați în spital, copilul fiind în stare gravă - cu diagnoza pneumonie acută, a încălcat din neglijență regulile și metodele de acordare a asistenței medicale, aplicând un tratament infuzional empiric, fără calcule și argumentări, nu a apreciat corect starea de gravitate a copilului, nu a explicat mamei copilului Badarev A., toate riscurile pentru viața copilului și consecințele care pot surveni și nu a informat lucrătorii medicali din sectorul primar și

prematur, în pofida faptului dat l-a externat pe copilul Badarev I., din Spitalul raional Florești.

Astfel, de la 07 ianuarie 2014 și pînă la 10 ianuarie 2014, Badarev I., și Badarev A., s-au aflat la domiciliul lor din s. Japca r. Florești, unde, copilul nu a beneficiat de vreun tratament și careva îngrijiri medicale, fapt care a dus la agravarea stării de sănătate, și ca consecință la 10 ianuarie 2014, copilul Badarev I., a decedat.

Conform raportului de expertiză medico-legală în comisie nr. 210 din 05 august 2014 s-a constatat că: moartea copilului Badarev I., a.n. 02.08.2013, a survenit în urma insuficienței respiratorii, cauzată de pneumonia interstițială bilaterală (pe funde de imunodeficiență), complicată cu sindrom de coagulare intravasculară diseminată, fapt confirmat prin modificările patologice depistate la autopsia cadavrului și adevărate prin datele investigațiilor histopatologice. Monitorizarea copilului, care se afla în stare gravă, a fost insuficientă, persistă indicații arhaice, șablonate. Tratamentul infuzional este prescris empiric, fără calcule și argumentări, iar personalul medical IMSP SR Florești implicat în acordarea asistenței medicale copilului Badarev I. nu a respectat protocoalele naționale existente, recomandările Organizației Mondiale a Sănătății, și nu a aplicat prevederile Programului Conduita Integrală a Maladiilor la Copii. Dacă conduita medicală și tratamentul medicamentos prescris copilului Badarev I., ar fi fost corect, decesul pacientului putea fi evitat. În cazul dat, nu a fost o conlucrare eficientă între personalul medical implicat în acordarea asistenței medicale, n-a fost apreciată corect starea pacientului și a riscurilor pentru viață la întreruperea tratamentului.

Decesul copilului putea fi evitat dacă el nu era externat din staționar la data de 07 ianuarie 2014. Tactica, conduita și măsurile terapeutice aplicate pacientului în condiții de staționar din momentul internării (02 ianuarie 2014) și la externare (07 ianuarie 2014) au fost insuficiente, cu încălcarea regulilor de acordare a asistenței medicale și nu au corespuns cazului clinic dat. Între deficiențele în acordarea asistenței medicale pacientului și deces se constată legătură cauzală. La externare personalul medical nu a apreciat corect starea de gravitate a copilului, nu a raportat administrației instituției medicale informația despre refuzul la tratament spitalicesc, nu i-a explicat mamei toate riscurile pentru viața copilului și nu i-a informat pe lucrătorii medicali din sectorul primar.

De către organul de urmărire penală, acțiunile inculpatului Ciocîrlan A. au fost calificate în baza art. 213 lit. b) Cod penal, *încălcarea din neglijență de către medic a regulilor și metodelor de acordare a asistenței medicale, care a cauzat decesul pacientului.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul prin care a solicitat, casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul Ciocîrlan A., să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 213 lit. b) Cod penal,

stabilindu-i o pedeapsă sub formă de 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice și de a exercita activități în domeniul medicinei pe un termen de 3 ani.

În argumentarea apelului, procurorul a invocat că sentința nominalizată este ilegală, nemotivată și neîntemeiată, deoarece în cadrul cercetării judecătorești vinovăția lui Ciocîrlan A. a fost demonstrată integral prin probele administrate în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești. Însă, instanța de judecată în mod eronat a neglijat valoarea probantă a acestora.

De asemenea, apelantul a indicat că prima instanță neîntemeiat a apreciat ca fiind veridice declarațiile inculpatului care nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, deoarece acestea sunt depuse cu scopul de apărare și de a se eschiva de la răspunderea penală.

Tot aici, procurorul a menționat că prima instanță a dat o apreciere tendențioasă depozițiilor succesorului părții vătămate, a martorilor și a materialelor dosarului sub aspectul că nu a fost stabilită sub nicio formă vina inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, motivând că inculpatul a respectat toate acțiunile necesare conform atribuțiilor de serviciu, iar fapta acestuia nu conține elementele infracțiunii.

În continuare, apelantul a punctat că prima instanță corect a constatat că pentru tratamentul copilului Badarev I., medicul curant a fost desemnat medicul Ciocîrlan A. și că pe perioada staționării în spital, copilului i-au fost administrate mai multe medicamente, însă în mod eronat a indicat că aceste medicamente sau în ansamblu tratamentul a fost administrat conform Protocolului clinic național de pneumonie comunitară la copii, deoarece faptul dat contravine totalmente raportului de expertiză medico-legală în comisie nr. 210 din 05.08.2014 prin care s-a constatat că: *„monitorizarea copilului, care se află în stare gravă, a fost insuficientă, persistă indicații arhaice, șablonate. Tratamentul infuzional este prescris empiric, fără calcule și argumentări, iar personalul medical IMSP Florești implicat în acordarea asistenței medicale copilului Badarev I. nu a respectat protocoalele naționale existente, recomandările Organizației Mondiale a Sănătății, și nu a aplicat prevederile Programului Conduita Integrală a Maladiilor la Copii.”*

Procurorul a susținut că, prima instanță nu a ținut cont nici de caracterul social periculos al faptei comise, de consecințele care au survenit, și nici de faptul că infracțiunea săvârșită a avut consecințe negative atât asupra vieții pacientului, cât și asupra sănătății rudelor apropiate acestuia.

Astfel, prima instanță nu a ținut cont de totalitatea circumstanțelor cauzei, în special nu a fost luată în considerație metoda săvârșirii infracțiunii, caracterul acesteia, precum și conduita infractorului atât până la comiterea infracțiunii, cât și după consumare ei.

Apelantul, a indicat că prin achitarea inculpatului Ciocîrlan A. nu a fost atins scopul legii penale, iar pedeapsa penală are drept scop restabilirea echității sociale,

corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 ianuarie 2017, a fost admis apelul procurorului, casată sentința total și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit căreia a fost încetat procesul penal în privința inculpatului Ciocîrlan A., de învinuire în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 213 lit. b) Cod penal, în legătură cu aplicarea art. 2 al Legii nr.210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate instanța de apel a menționat că, apreciind probele care au fost cercetate atât în prima instanță, cât și în instanța de apel, a ajuns la concluzia de a casa sentința de achitare, cu pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare a inculpatului Ciocîrlan A., deoarece probele cercetate în coroborare cu normele legale indicate în ordonanța de modificare a învinuirii din 15 decembrie 2016 confirmă elementele infracțiuni prevăzute la art. 213 lit. b) Cod penal.

Din materialele cauzei penale s-a stabilit cu certitudine internarea copilului minor Badarev I., în SR Florești la data de 02 ianuarie 2014, după care externarea acestuia din instituția medicală la data de 07 ianuarie 2014.

Tot din materialele cauzei penale s-a stabilit și acordarea asistenței medicale acestui decedat, anume de către medicul Ciocîrlan A.

Instanța de apel a indicat că, nu poate susține poziția primei instanțe, care în conținutul sentinței doar a descris actele normative de care se conduce lucrătorul medical atât la acordarea asistenței medicale, cât și la întreruperea acestui tratament, însă nu a dat apreciere acestor acte normative în raport cu circumstanțele cauzei.

Prima instanță a concluzionat că în acțiunile inculpatului lipsesc două componente ale infracțiunii prevăzute la art. 213 Cod penal, și anume latura obiectivă și cea subiectivă, iar această concluzie a primei instanțe este total neîntemeiată și contrară circumstanțelor cauzei. Prima instanță indicând în conținutul sentinței despre lipsa acestor elemente constitutive ale infracțiunii, face trimitere la faptul că învinuirea adusă lui Ciocîrlan A. este neclară, și anume despre lipsa în această învinuire a unor acte normative care conțin regulile sau metodele de acordare a asistenței medicale.

În acest sens, instanța de apel nu a fost acord cu soluția primei instanțe, pe motiv că acuzarea a prezentat ordonanța de modificare a învinuirii în instanța de apel, însă chiar și în lipsa acestei ordonanțe de modificare a învinuirii, prima instanță urma să analizeze actul de învinuire în sensul externării neîntemeiate a lui Badarev I., din instituția medicală și întreruperea cursului de tratament după cum este indicat în rechizitoriu, în raport cu normele legale după cum este Legea nr. 263 din 27.10.2005 cu privire la drepturile și responsabilitățile pacientului și să aprecieze aceste circumstanțe în raport cu legea penală, pe când prima instanță contrar circumstanțelor a dat apreciere conținutului

acestui act de învinuire în mod separat, după care a făcut o analiză a legii nominalizate, fără a fi apreciată în raport cu actul de învinuire.

Totodată, instanța de apel a remarcat despre posibilitatea respingerii actului de învinuire, ca fiind unul neclar, ceea ce face imposibil identificarea laturii subiective și obiective după cum și a fost indicat în sentința primei instanțe, însă aceste circumstanțe se referă la unele situații în care nu există unele norme speciale pentru a analiza fapta prin prisma art. 213 Cod penal, pe când acțiunile de perfectare înainte de termen a actelor pentru externare și întrerupere a intervenției medicale este una dintre cele mai frecvente modalități de încălcare a regulilor sau metodelor de acordare a asistenței medicale și aceste acțiuni sunt reglementate de un act normativ național, și anume de Legea nr. 263 din 27.10.2005 cu privire la drepturile și responsabilitățile pacientului.

Instanța de apel, a concluzionat că în acțiunile inculpatului sunt prezente semnele laturii obiective a infracțiunii prevăzute la art.213 Cod penal, care s-a manifestat prin faptul, că anume Ciocîrlan A., a încălcat regulile de externare a copilului minor Badarev I., având ca rezultat întreruperea cursului de tratament, după ce a survenit decesul acestuia, reieșind din raportul de expertiză medico-legală nr.210 și raportul de expertiză medico-legală nr.101.

De asemenea, a indicat că în acțiunile inculpatului este prezentă și latura subiectivă a infracțiunii date, care se manifestă prin aceea, că anume inculpatul din neglijență, exprimată prin încredere exagerată față de urmările prejudiciabile, precum și fără a ține cont de personalitatea reprezentantului legal nu a explicat acestei consecințele și riscul potențial care pot apărea în urma întreruperii cursului de tratament.

În pofida faptului că, instanța de apel a constatat ca fiind dovedită vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 213 lit. b) Cod penal, instanța de apel a considerat necesar de a înceta procesul penal în legătură cu adoptarea Legii nr.210 din 29 iulie 2017 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, inculpatul Ciocîrlan A., a contestat-o cu recurs, solicită casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului recurentul a invocat că, în învinuirea înaintată procurorul nu s-a referit la Legea nr. 263 din 27.10.2005 cu privire la drepturile și responsabilitățile pacientului” și nici la faptul că pacientul a primit tratament decisiv, hotărâtor pentru vindecarea sa, conform ghidurilor OMS. Procurorul nu s-a referit la scrisoarea Ministerului Sănătății din 11 decembrie 2014 partea a 3-a, în care este indicat că moartea copilului a survenit nu din motivul că tratamentul a fost incorect, ci din cauza refuzului de la administrarea tratamentului în staționar și nu a îndeplinit tratamentul ambulatoriu. Astfel, copilul aflându-se în spital a primit investigațiile necesare conform protocolului

instituțional și național cum ar fi: analiza generală a sângelui, urina, radiografia cutiei toracice.

Totodată, indică că în învinuire, procurorul nu s-a referit la contradicțiile din răspunsurile experților. La audierea expertului au fost primite răspunsuri certe, care a comunicat că legătura de cauzalitate între tratamentul medical prescris pacientului și deces nu s-a constatat.

În continuare, recurentul menționează că potrivit fișei medicale nr. 64 a bolnavului de staționar s-au apreciat pozitive acțiunile medicului de gardă Tafunii L. referitor la antibiotico-terapie, copilul fiind transportat direct în secția pediatrie, supravegheat de către medicul pediatru de gardă Tafunii L. (la ora 16.30, 02 ianuarie 2014 – la ora 8.30-03 februarie 2014). Medicul corect a apreciat starea de gravitate a copilului (pneumonie severă, saturație oxigenului 86, FR -54/min etc.). Dermatită alergică coexistentă, prescrie tratament antibacterian adecvat.

Astfel, inscripțiile din fișa medicală într-adevăr au conținut indicații arhaice, șablonate - Vitamina C, Dexametazon, Salbutamol 1 puf de 3 ori - fără criterii de bronhobstrucție, Euphillină. Pentru tratamentul copilului ca medic curant a fost desemnat subsemnatul Ciocîrlan A. Pe perioada staționării, copilului i-au fost administrate mai multe medicamente, conform protocolului clinic național de pneumonie comunitare la copii. La fel, pe perioada tratării, din momentul internării mama copilului Badarev A., a insistat ca să se externeze din spital și să urmeze tratamentul ambulatoriu, adică la domiciliu. Prin urmare, medicul pediatru de garda a stabilit corect diagnosticul la internare.

Astfel, la data de 07 ianuarie 2014, la refuzul mamei Badarev A., de a urma tratamentul în staționar, copilul Badarev I., a fost externat pentru tratament ambulatoriu și tot atunci Badarev A., personal în fișa medicală s-a semnat pentru tratamentul ambulatoriu asumându-și responsabilitatea pentru tratarea copilului, cunoscând despre gravitatea bolii copilului.

Tot aici, recurentul indică că la externare, i-a comunicat mamei precum că a doua zi la data de 08 ianuarie 2014, urmează să se prezinte la medicul de familie de pe sector sau la un alt medic, însă ultima nu s-a prezentat și nici nu a informat medicul de sector că a fost externată pentru tratament ambulatoriu, iar la data de 10 ianuarie 2014 copilul Badarev I., aflându- se la domiciliul, a decedat.

Mai mult, cazul de deces a copilului Badarev I., a fost examinat de o comisie a Ministerului Sănătății, iar membrii comisiei au considerat că moartea copilului putea fi evitată. Moartea copilului a survenit nu din motivul că acesta a primit tratament inadecvat al pneumoniei în staționar, ci din motivul că pacientul nu a fost tratat până la o ameliorare clară sau însănătoșire, din cauza refuzului mamei de la tratament staționar și

nu a fost asigurată o continuare a tratamentului și supravegherea copilului din grup de risc social sporit în condițiile de ambulatoriu.

Conform raportului de expertiză medico legală în comisie nr.210 din 05 august 2014, s-a constatat că moartea copilului Badarev I., a survenit în urma insuficienței respiratorii, cauzată de pneumonie interstițială bilaterală (pe fonul de imunodeficiență, complicate cu sindrom de coagulare intravascular desemnată, fapt confirmat prin modificările patologice depistate la autopsia cadavrului și adevărate prin datele investigațiilor histopatologice. Astfel, nu există legătură de cauzalitate între tratamentul medicamentos prescris pacientului și decesul acestuia.

Mai mult, recurentul menționează că reieșind din declarațiile martorilor audiați la caz s-a stabilit că mama în condiții de staționar a îngrijit copilul în mod necorespunzător.

Totodată, s-a confirmat și faptul că copilului i s-a prescris tratament antibiotic și i s-a comunicat mamei să se prezinte la medicul de familie.

Recurentul, consideră că, prima instanță corect a constatat că învinuirea adusă nu este întemeiată, deoarece săvârșirea infracțiunii a fost condiționată de acțiunile succesivului părții vătămate, care au condus la neîndeplinirea și neefectuarea corespunzătoare a unor obligațiuni. De către organul de urmărire penală nu a fost indicat care este actul normativ care ar conține regulile de externare a bolnavului și dacă inculpatul ar fi comis o încălcare a acestor norme.

Tot aici, menționează că potrivit art. 384 alin. (3) și (4) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

O sentință de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, ori toate îndoielile apărute și care nu pot fi înlăturate, se tratează în favoarea inculpaților. Vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, a dat răspuns la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală.

Recurentul, conchide că decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar condamnarea sa este bazată pe presupuneri, fără analizarea multilaterală și coerentă a tuturor probelor și a legăturii între ele.

În drept, recurentul își întemeiază recursul pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

7. Asupra recursului declarat, procurorul de nivelul Curții Supreme de Justiție a depus referință, potrivit căreia solicită declararea recursului ca fiind admisibil, cu transmiterea pentru judecare în Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, cu adoptarea unei decizii de admitere a recursului din alte motive, casarea totală a deciziei

instanței de apel și remiterea la rejudecarea a cauzei în aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

În motivarea solicitărilor înaintate, acuzatorul invocă faptul că instanța de apel eronat a aplicat legea amnistiei în privința inculpatului Ciocârlan A., deoarece acesta nu întrunește condițiile prevăzute la art. 2 din legea menționată.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu și în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Lecturând conținutul recursului declarat, instanța de recurs constată că recurentul își întemeiază argumentele pe erorile de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, care stipulează că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta nu este expus clar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu întrunește elementele infracțiunii.

În pofida erorilor invocate, recurentul își motivează criticile asupra deciziei instanței de apel în mare parte sub aspectul modalității aprecierii probelor de către aceasta, indicând că instanța de apel eronat a apreciat ansamblu probator administrat la dosar, ajungând greșit la concluzia că vinovăția inculpatului a fost demonstrată pe deplin în comiterea infracțiunii incriminate prevăzute la art. 213 Cod penal.

În ordinea celor punctate, raportând alegațiile recurentului la cele reținute în decizia contestată, instanța de recurs menționează că instanța de apel a examinat cauza în mod obiectiv și corect, respectând prevederile procesual penale, care a avut drept rezultat adoptarea unei decizii legale, motivate și întemeiate, respectiv erorile invocate de către recurent nu au fost confirmate de către instanța de recurs.

Tot aici, Colegiul penal ține să reamintească că procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei, care a fost deja statuată de către instanța ierarhic inferioară, în competența căreia este stabilirea stării de fapt. Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, însă va ține seama de starea de fapt deja

constatată prin hotărârea judecătorească devenită definitivă. Această concluzie se desprinde din prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, care prin temeiurile enumerate în pct. 1)-16) oferă dreptul de casare numai dacă se constată o eroare de drept. Aprecierea probelor ca temei de recurs nu se specifică în norma vizată, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar constitui temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau achitare.

În continuare, referitor la alegațiile invocate de recurent privind temeinicia și corectitudinea soluției adoptate de către prima instanță, instanța de recurs indică că instanța de apel corect nu a susținut poziția primei instanței, care s-a limitat doar la descrierea actelor normative de care se conduce lucrătorul medical, atât la acordarea asistenței medicale, cât și la întreruperea unui tratament, fără a da vreo apreciere acestor acte normative în raport cu circumstanțele cauzei.

Totodată, instanța de recurs menționează că instanța de apel corect a constatat că prima instanță în cadrul cercetării judecătorești urma să analizeze actul de învinuire în în partea în care se indică despre externarea neîntemeiată a minorului Badarev I. din instituția medicală și întreruperea cursului de tratament după cum este indicat în rechizitoriu, în raport cu normele legale, și anume cu Legea nr. 263 din 27.10.2005 privind drepturile și responsabilitățile pacientului, și să aprecieze aceste circumstanțe în raport cu legea penală, pe când prima instanță contrar circumstanțelor a dat apreciere conținutului acestui act de învinuire în mod separat, după care a făcut o analiză a legii nominalizate, fără a fi apreciată în raport cu actul de învinuire.

În același context, instanța de recurs indică că argumentele recurentului precum că actul de învinuire este unul neclar, din care motiv este imposibil identificarea laturii subiective și obiective, se resping ca neîntemeiate, iar în acest sens se reține aprecierile instanței de apel, precum că circumstanțele invocate se referă la unele situații în care nu există unele norme speciale pentru a analiza fapta prin prisma art. 213 Cod penal, pe când acțiunile inculpatului de perfectare înainte de termen a actelor pentru externare și întrerupere a intervenției medicale este una din cele mai frecvente modalități de încălcare a regulilor sau metodelor de acordare a asistenței medicale și aceste acțiuni sunt reglementate de Legea nr. 263 din 27.10.2005.

Cât privește argumentele recurentului referitor la lipsa în acțiunile acestuia a elementelor constitutive ale infracțiunii, instanța de recurs remarcă că instanța de apel a dat un răspuns detaliat și motivat, și anume că latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 213 Cod penal, se manifestă prin faptul că inculpatul Ciocârlan A. a încălcat regulile de externare a copilului minor Badarev I., care în rezultat a dus la întreruperea tratamentului, după ce a survenit decesul acestuia reieșind din raportul de expertiză medico-legală nr. 210 (Vol. I, f.d. 105) și raportul de expertiză medico-legală nr. 101 (Vol. I, f.d. 29).

Instanța de apel, corect a constatat și prezența laturii subiective în acțiunile inculpatului Ciocârlan A., care s-a manifestat prin faptul că, inculpatul anume din neglijență, exprimată prin încrederea exagerată față de urmările prejudiciabile, precum și fără a ține cont de personalitatea reprezentantului legal al minorului, nu a explicat acesteia consecințele și riscul potențial care pot apărea în urma întreruperii cursului de tratament.

În continuarea ideii, Colegiul penal menționează că afirmațiile inculpatului precum că, reprezentantul copilului a refuzat prelungirea tratamentului staționar, nu s-au regăsit în materialul probator administrat la dosar.

Astfel, în cadrul examinării cauzei în ordine de apel s-a stabilit că potrivit fișei medicale nr. 64 a bolnavului de staționar (Vol. I, f.d. 35-37), nu se conține refuzul lui Badarev A. în calitate de reprezentat legal a decedatului Badarev I. de la tratamentul staționar a minorului. Tot în această fișă, este menționată solicitarea din partea reprezentantului legal privind primirea unui tratament ambulatoriu, însă fără a fi vreo mențiune de refuz asupra tratamentului staționar, iar mențiunea de refuz indicată în actul dat, este semnată de către inculpatul Ciocârlan A. și nu de Badarev A.

Mai mult ca atât, inculpatul atestând în comportamentul lui Badarev A. acțiuni necorespunzătoare cu starea sănătății bolnavului, nu trebuia să permită întreruperea de către ultima a tratamentului staționar administrat minorului. Acest fapt, confirmă indubitabil neglijența medicului curant Ciocârlan A. exprimată prin încredere exagerată față de urmările prejudiciabile survenite.

Pe de altă parte, Colegiul penal consideră relevant de a mai specifica că nu poate susține raționamentele instanței de apel care au dus la adoptarea soluției de aplicarea a amnistiei în privința inculpatului Ciocârlan A., deoarece acesta nu a întrunit condițiile prescise de legislator și nu a manifestat căința activă față de infracțiunea comisă pentru a beneficia de actul amnistiei, cu toate acestea instanța de recurs nu poate interveni în această parte a hotărârii instanței de apel pentru corectarea erorii admise, or în atare situație se va încălca principiul neagravării în propriul apel. În acest sens, fiind corectă ipoteză că, potrivit art.410 Cod de procedură penală, instanțele de apel, soluționând cauza, nu pot crea o situație mai gravă pentru persoana care a declarat apel.

Reieșind din circumstanțele menționate supra, Colegiul penal concluzionează că erorile de drept invocate în recursul de pe rol nu și-au găsit confirmare. Decizia instanței de apel corespunde tuturor rigorilor prevăzute la art. 414-418 Cod de procedură penală, iar în conținutul acesteia au fost expuse detaliat motivele adoptării soluției pronunțate, astfel încât nu este semnalizat niciun dubiu referitor la temeinicia și legalitatea acesteia, din care motiv recursul declarat de către inculpatul Ciocârlan A. este considerat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul *Ciocîrlan Alexandru xxxx*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 ianuarie 2017, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 16 iunie 2017.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru